

hvor det er trængsel. Her har vi ham.« Formodentlig har S. K. blot hentydet til Kærlighed uden Strømper III:

»Jeg pleier ellers gaae derfra, hvor Slagsmaal er.«

En kendelig Overvurdering af de norske Digteres Frembringelser finder man paa flere Steder, saaledes S. 209, hvor han roser første Vers af Frimanns Ode til Sønnen: »[det] er ikke bare et henrivende rococomaleri, men har en for den tid enestående melodios rytme.« Verset, der er fra ca. 1775, lyder saaledes:

Aander sagte, Vestenvinde,
Milde Luft, udgyd din lunkne Strøm!
Søde Søvn, omfavn Selinde,
Mig til Held, med Lunas bedste Drøm!
Flyder sagte, klare Bække!
Grene bæver stille nu!
Ingen Lyd den Dyrebare vekke!
Se den Skønne sover nu.

Den malende Anvendelse af trokaiske Ord er meget net, men dermed er ogsaa alt sagt. Ewald stod just ved samme Tid i sit fulde Flor; Frimanns Strofe burde derfor ikke være betegnet som for sin Tid enestaaende melodios. *Hans Brix.*

Den norske havnedirektør Gabriel Smiths bog: »*Det norske havnevæsens historie til 1914*« (Aschehoug og Co. Kria. 1923) holder ikke helt, hvad titlen lover. Forfatteren er ikke historiker, og dette bevirker, at de to første kapitler, der omhandler havnenes udvikling fra sagatiden til forordningen af 1735, kun er en række spredte oplysninger med meget løs sammenhæng. Som helhed savner arbejdet ogsaa dybde ved i meget ringe grad at være sat i forbindelse med landets handelsmæssige forhold og med havnestædernes udviklingshistorie.

Bogens værdi ligger i skildringen af forholdene efter 1735 og i det rige og velvalgte billedstof for denne tid. Man mærker her den praktiske mand, der tilmed har en god fremstillingsevne, og som arbejder med en grundighed, der sikkert har gjort det vanskeligt at få det store stof presset ind i de ret snævre rammer.

Af interesse for danske forhold må navnlig fremhæves den forskel, der i 1700erne gjordes på havnene i de to riger, som styredes af samme enevældige monark. Medens Norge i 1735 fik en havneordning, der var til stor gavn for riget, måtte Danmark ved mangel på en sådan se sine købstadshavne forfalde mere og mere, og først i 1797 opnåede dette rige, at regeringen greb virksomt ind til fordel for havnene.

Begge steder var det en enkelt mands initiativ, der bevirkede de forbedrede forhold, i Norge lodskaptajn Gabriel Christianssøn, i Danmark lodskaptajn Poul Løvenørn. Dog må det bemærkes, at Christianssøns indsats — i hvert fald efter den foreliggende fremstilling — var større, idet han synes at have stået på ganske bar bund, da han ved sin energi tvang regeringen til at gribe ind.

I Danmark havde regeringen derimod en lille menneskealder syslet med spørgsmålet uden at komme til noget resultat, men også her synes den regulerende forordning af 1797 at være stærkt inspireret af den enkelte mand, Løvenørn, som derefter bragte forordningens bestemmelser ud i livet på den smukkeste måde.

For den nyeste tids vedkommende er Gabriel Smiths arbejde af stor betydning ved den sagkundskab, der ligger bag, og ved de mange havneplaner og kajkonstruktioner, den bringer i illustrationsmaterialet.

Otto Smith.

I det store ansete Genferblad »Journal de Genève« 7., 15., 17., 26. og 29. September og 5. Oktober 1924 har Underarkivar Frøken Henny Glarbo under Titlen *Charles Bonnet et le Danemarck* meddelt en Række Træk, som belyser den svejtsiske Naturforskers mangeaarige livlige Forbindelser med Danmark. Artiklerne omhandler særlig de fire Kunstnere Jens Juel, Clemens, Bradt og Simon Malgo, der alle opholdt sig længere Tid i Svejts og udførte en Række Arbejder, ikke blot Illustrationer til Bonnets forskellige naturhistoriske Værker, men ogsaa talrige Portrætter af samtidige svejtsiske og udenlandske Personligheder. Artiklerne, som meddeler store Uddrag af utrykt Brevstof, har navnlig kunsthistorisk Interesse ved at fastslaa Resultaterne af Juels Virksomhed i Svejts og dertil føje Oplysninger om endnu eksisterende Billeder og om deres Ejere.

Ax. L.

R. Mookerji: *Local Government in Ancient India*. 2. ed. Oxford 1920.

Hvad der giver denne meget fængslende Bog dens store Værdi, er en grundig Udnyttelse af det rige Materiale, som Indskrifterne yder til Bedømmelse af det demokratiske, lokale Selvstyre i Indien. Vi har ellers hovedsagelig været henvist til den politiske og juridiske Faglitteratur, der udgaaet fra Fyrste- og Brahmankredse giver et meget ensidigt Billede af Forholdene; langt mere levende er det Stof, som navnlig den buddhistiske fortællende Literatur indeholder, men først med Indskrifterne befinder vi os paa den solide Virkeligheds Grund. Mookerjis Bog kombinerer derfor de for største Delen fra Nordindien stammende literære Kilder med